

#bodidirekten

@direktni: Aljoša, Damir, Daniel, Franz, Gabriel, Helena, Ines, Jakob, Johanna, Julijan, Leo, Martin, Martina, Sanja, Svetlana in Veronica

petek, 6. novembra 2020 | št. 34 | leto II

mladi@primorski.eu

»Všeč mi je možnost potapljanja v ocean ljudi«

Milan je eno izmed italijanskih mest, ki jih je pandemija koronavirusa najhujše pretresla. Da bi izvedeli, kako poteka življenje Milančanov v tako zahtevnem obdobju, še posebej pa življenje mladih, ki tam živijo in študirajo, smo se pogovorili z Janom Devetakom.

Na kratko se, predstavi, prosim.
Rojen sem v Trstu pred 21 leti, a sem do preselitve v Milan živel v Gorici. Na klasičnem liceju Primoža Trubarja sem vzljubil filmsko ustvarjalnost, zato sem se odločil za univerzo Civica Scuola di Cinema Luchino Visconti v Milanu, na kateri obiskujem tretji letnik. V prvem letniku se študenti poglobijo v študij osnov kinematografije, od drugega letnika dalje pa se lahko vsak študent odloči za bolj specifičen program. Jaz sem se odločil za montažo.
Kako to, da si se odločil za študij v Milanu?
Že pred maturo sem vedel, da bom študiral film. Oglel sem si veliko različnih šol, v Italiji in v tujini. Zaradi svoje navezanosti na Gorico in Italijo, sem se odločil, da bom ostal. Med

Kako je bilo prvo leto na univerzi?
Prvo leto je bilo vse, kakor sem si predstavljal. Končno sem imel občutek, da se lahko učim to, kar mi je najbolj všeč. Bilo pa je naporno, saj šola od vsakega študenta veliko pričakuje. Kmalu sem se zavedel, da ni enostavno spremeniti ljubezni do nečesa v poklic. Naletel sem na mnoge ovire. Številnim zanimanjem, ki so mi bila v veselje, sem moral postaviti točno določene omejitve.
Kako se je situacija spremenila, odkar se je pojavil virus?
Spominjam se, kako so se v Milanu že pred koncem prejšnjega leta začele širiti informacije o virusu, a takrat se mi je vse zdelo zelo oddaljeno. Ko sem bil februarja v Gorici, so nas s fakultete obvestili, da bomo teden dni ostali doma. Teden se je kmalu spremenil v dva, štirinajst dni pa v mesec. Sproščen konec tedna s prijatelji se je spremenil v pet mesecev »lockdowna«. Univerza se je res odlično organizirala. Predavanja so potekala po spletu in omogočili so mi uporabo vseh programov, ki sem jih potreboval za študij na daljavo. V letniku nas je dvanajst, zato so predavanja potekala tekoče. Ko sem se

možnost drugega vala epidemije koronavirusa. V Gorici je bilo drugače, hudih izgub ni bilo. Najbolj tragično je bilo in tudi najbolj me je presenetilo zaprtje meje s Slovenijo. V Milanu je bilo nasploh vse bolj absurdno.
Kateri nasvet bi dal ljudem, ki si želijo nadaljevati študij v tujini ali vsekakor daleč od doma?
Moj nasvet je, naj si vsakdo izbere svojo pot in na njej tudi vztraja. Po treh letih študija kinematografije v Milanu bi se lahko odločil za nadaljevanje študija v tujini. Vse to te lahko obogati, a je istočasno tudi nevarno, ker si v teh letih v Milanu lahko ustvariš številne kontakte in tvegaš, da izgubiš zagon. Zelo sem bil srečen, da sem imel jasne pojme, a vem, da ni z vsemi tako. Treba je najti pravo smer. Nato bi vsem svetoval, naj sledijo lastnim željam. Treba je preokračiti lastne meje in ne skrbeti, saj se bo tudi huda situacija, ki jo doživljamo, prej ali slej končala. Zelo sem navezan na svoje kraje in na Gorico in vedno bom. Lepo pa je spoznati nove kraje in nove ljudi, da nisi v tujem mestu le turist. Polnega življenja in strasti po novem in boljšem ne smemo zgubiti.

- **usain_bolt:** @giuseppeconte kaj bomo lahko vseeno šli tekat?
- **johnlennon:** imagine ... svet brez maske
- **vladimir.valdimirovic.putin:** @johnlennon vsaj maska nas bo grela ...
- **borutpahor:** Giuseppe, bodi priden, drugače vam zvišam ceno bencina
- **luciazzolina:** dovolj, da šole ostanejo odprte
- **roberto.DiPi.ufficiale:** dej Giuseppe, ne zapiraj nas doma ... pravkar sem postavil božična drevesa in lučke ...
- **maxi_fedriga_:** @roberto.DiPi.ufficiale ja ... komaj čakam, da skupaj greva na drsanje
- **realdonaldtrump:** ne skrbite, Covid ni sploh nič hudega. Sam sem ga prebolel.
- **joe.alabama.biden:** @realdonaldtrump ti molči ...
- **Friedrich_Nietzsche:** itak bomo vsi vseeno umrli
- **matteosalvini:** Giuseppe, namesto, da bi se igračkal na Instagramu, pojdi poročat o novem DCPM-ju ...

Mladi vinarski in čebelarški talent iz Lonjerja

Vsakdo je prav gotovo kdaj razmišljal o svojem sanjskem poklicu ali vsaj o področju, na katerem bi želel delati. Bliža se sveti Martin in krst novega vina. Pa vendar, ali ste kdaj pomislili, da bi na višji šoli začeli pomagati na domači kmetiji, si nabavili panje s čebelami, nato pa tudi zemljo, na kateri bi sadili trte, ter si uredili klet za pridelavo lastnega vina in osmico, v kateri bi ga ponujali? Morda se zdi to nekoliko nekonvencionalna izbira, je pa življenjska pot, ki si jo je izbral 22-letni vinar in čebelar Dimitri Cacovich iz Lonjerja. »Od malih nog sem rad zahajal na njivo, trgal grozdje in vozil traktor. V prvi višji sem nato postavil svoja prva panja in se začel ukvarjati s čebelarstvom,« je razložil Dimitri, ki danes poseduje kar 60 panjev, trte pa je posadil na dveh hektarjih in pol zemljišča. Delo kmeta seveda zahteva precejšnje napore in prilagodljivost. »V pomladnih in poletnih mesecih do julija začnem delo okrog 5.30 zjutraj, ko je še hladno. Jeseni, po trgatvi, je dela v vinogradu in pri panjih res nekaj manj, je pa treba postoriti še marsikaj drugega. Zame ni počitniških in delovnih dni. Pavzo si privoščim, ko vem, da je na kmetiji vse postorjeno,« je pojasnil mladi Lonjerčan, ki prideluje 5 vrst belega in 2 vrsti rdečega vina, ki ju ponuja v svoji osmici. Dimitri je na svojo vas in njeno okolico zelo navezan. Svojem vinom je nadel celo ledinska in narečna imena. Skratka, je pravi mladi up, ki s svojim delom promovira domače okolje in njegove specialitete.

iskanjem najboljših šol se je izbira osredotočila na dve možnosti: Milan in Rim. Izbral sem Milan, ker se na fakulteti v Rimu bolj posvečajo filmu, v Milanu pa obravnavajo različne medije. Svoje izbire se ne kesam in zelo sem bil ponosen, ko sem bil sprejet. Vesel sem, da sem ostal v Italiji, saj sem na to državo navezan, še posebno pa na zamejstvo.
Kakšno je življenje v tako velikem mestu?
Čudno, čudno in naporno. Dimenzije in razdalje so tukaj drugačne. Če se moram v Milanu voziti pol ure do fakultete, se mi to zdi blizu, medtem ko je doma to razdalja Trsta od Gorice, če potuješ z avtomobilom. Drugo, kar sem takoj opazil, je bilo, da je Milan mesto, ki nikoli ne utihne in nikoli ni temno. Tudi pozno zvečer je slišati glasove in avtomobile in zunaj je vedno svetlo. V Gorici sem bil navajen na bližino svojih prijateljev, tukaj pa nimam nikogar. Je pa bilo to, kar sem iskal. Vzbudil je čustvo, ki sem ga že poznal. Večkrat sem bil kot otrok v Parizu, pri stricu, in imel sem enake občutke. Všeč mi je možnost potapljanja v oceanu ljudi.

končno vrnil v Milan, sem spoznal, da je mesto ranjeno. Vse je bilo manj živahno. V velikem mestu se samo v enem tednu zgodi veliko stvari, kaj šele v petih mesecih. V novem šolskem letu so se predavanja začela na univerzi, kmalu pa so se preselila na splet in sedaj je pred nami že ponoven »lockdown« Milana.
Kako doživlja mlad človek situacijo v mestu, ki je zaradi izrednih razmer polno omejitvev, in kako doživlja policijsko uro?
Situacijo doživljam precej umirjeno, nekaterih stvari pa res ne razumem. Absurdno se mi zdi, da prevozna sredstva tako dolgo niso imela nobene omejitve. Skrbijo me mladi, ki se družijo in ne spoštujejo pravil, ter do skrajnosti polni avtobusi. Začasno smo imeli policijsko uro ob 23. uri, zdaj pa nas čaka novo popolno zaprtje. V mestu sem v prejšnjih dneh opazil tudi nekaj protestov, pri katerih pa nisem sodeloval. Hvaležen sem, da imam v stanovanju sostanovalca; brez njega, bi se res počutil osamljenega. V Milanu se mi je na splošno zdelo, da so bili ljudje mnogo bolj previdni, po nekaj mesecih pa so začeli podcenjevati